

Zaměřeno na Království

Roč. 26 č. 3

Anthony Buzzard, editor

Prosinec, 2023

Byl jsem skutečně stoupencem Té cesty?

Kenneth LaPrade, Texas

Z konference 2023

Kingdom of God Missions, kogmissions.com

V říjnu 1972 jsem se osobně zapojil do služby The Way Ministry v Dallasu v Texasu, krátce poté, co jsem se dynamicky seznámil s "The Jesus Revolution", která změnila můj život. Dne 17. června téhož roku jsem se postavil ve velkém davu v centru Dallasu v reakci na "výzvu k oltáři" Billyho Grahama, abych přijal podstatu Janova evangelia 3:16. V té chvíli jsem se rozhodl, že budu pokračovat v cestě k Ježíši. Toto shromáždění v centru města bylo posledním dnem masivní, týdenní akce nazvané Explo '72 (kvůli záměru mít výbušný, evangelikální dopad). O několik měsíců později jsem byl stále ještě nadšený z toho, že jsem se od nejasného agnostického přesvědčení – a negativního pohledu na život - rychle dostal k bujarému přijetí určité formy křesťanství v rámci několika různých skupin, většinou letničního a charismatického zaměření. Jedna taková skupina byla známá jako "The Way International", které jsem se nakonec nadšeně účastnil po celá desetiletí.

Možná bude zajímavá trocha historických souvislostí týkajících se mohutného růstu Cesty v blízkém období (konec šedesátých a začátek sedmdesátých let) v úzkém spojení s "The Jesus People Movement" (nebo "The Jesus Revolution"). V pečlivě zpracované analýze s názvem *God's Forever Family (The Jesus People Movement in America)* od Larryho Eskridge je možné vidět kořeny dynamického růstu Cesty, která začínala jako relativně malá místní služba v západním Ohiu. Na stranách 50-52 (podtitul: *Pastor Wierwille Comes Calling*) a 106-109 (podtitul: *The Way West and East*) se dozvídáme, jaký dopad měla návštěva Victora Paula Wierwilla v roce 1968 u prvních vedoucích (jako byl Ted Wise) středisek Living Room a House of Acts v sanfranciské čtvrti Haight Ashbury. Dva klíčové páry, Steve a Sandi Heefnerovi a Jim a Judy Doopovi (vyslovuje se "Dopp"), byli stále více ovlivňováni Wierwillovým systematickým biblickým

učením, jak bylo sestaveno ve třídě nazvané Power For Abundant Living (PAL nebo PFAL).

Název "The Way" (česky Ta Cesta, používaný od 50. let 20. století) byl odvozen ze základní myšlenky (jak je uvedeno ve Sk 9:2 a dalších odkazech), že věřící v Mesiáše byli nazýváni "cesta" dříve, než byli nazýváni "křesťany" (Sk 11:26). To vše proto, že věřící prvního století se považovali za následovníky Ježíše, který byl v Jn 14:6 označen jako "cesta, pravda a život".

Upřímnost vs. Pravdivost

Nyní zopakuji svůj nadpis, poněkud řečnickou otázkou: Byl jsem skutečně stoupencem této cesty? Nebo, vzhledem k mému úzkému spojení s kolegy po celá desetiletí, **byli jsme skutečně stoupenci Té cesty?** Přistoupit srozumitelně k takové náročné otázce samozřejmě znamená posoudit některé naše základní názory a praktiky "Way Ministry" ve světle pokorného, panoramatického pohledu na Písmo, které jsme horlivě vyznávali jako jediné měřítko pro určení toho, co je důležité a pravdivé.

Než se pustím do několika biblických, logických a historických faktorů, chtěl bych jednoduše zmínit, že nepochybuji o silné míře **upřímnosti** mezi oddanými lidmi z mého prostředí! Přesto nám, jako oddané skupině, bez okolků připomínám staré přísloví o "cestě", které vcelku odvážně použil Victor Paul Wierwille ve své nahrávce třídy PFAL z roku 1967: "**Upřímnost není zárukou pravdy.**" Místo toho, abychom se spokojili s pohodlným a upřímným přesvědčením, musíme se vždy snažit zůstat **pravdiví**. Na to si **ted'** určitě vzpomínám – poté, co jsem došel ke krutému poznání, že jsem se tři nebo čtyři desetiletí šeredně **mýlil** v klíčových, životně důležitých biblických pravdách!

Určitě mohu být vděčný za mnoho dobrých aspektů učení a za milé vzpomínky na přátelství v průběhu let, ale zároveň se stávám **ostrážitým** vůči **zavádějícím vlivům**. Mnohokrát jsem se musel sám sebe zcela upřímně zeptat: Šel jsem někdy s proudem pochybných nauk, zvyků a příkladů kvůli nátlaku, abych se přizpůsobil mentalitě skupinového myšlení?

Dispencionalismus

Nyní bych se rád věnoval systému přesvědčení o spáse, na který jsem dříve vsadil svůj život. Tato velmi zhuštěná prezentace toho, co mi trvalo několik let, než jsem odhalil, může být skutečnou výzvou k tomu, abyste ji vstřebali na jedno posezení!

Základním předpokladem, který je základem teologie Cesty (a mnoha pokračujících, moderních odštěpených skupin Cesty), je, že čtyři evangelia **nejsou určena** křesťanům, ale byla napsána pouze Židům v období "správy" (období) **před** dnem Letnic (toto učení je ve skutečnosti adaptací "dispensační" teologie E. W. Bullingera, který napsal rozsáhlé poznámky pro *The Companion Bible*). Dokonce jsme uváděli praktické příklady toho, jak Ježíšovo učení v evangeliích není pro křesťany relevantní (jak je vidět na stranách 207-225 knihy: "Power for Abundant Living /Moc pro život v hojnosti/" od Victora Paula Wierwilleho). "Spása" pro ty, kdo se stali křesťany, se tedy podle základní teologie Cesty vůbec nezakládala na Ježíšových slovech a varováních, ani na jeho opakovaných výzvách k **pokání** z hříšného nebo nevědomého chování.

My v Cestě jsme zakládali spásu na upřímném **vyznání Ježíše jako Pána** (podle formulky z Římanům 10: 9) a na víře v Ježíšovo vzkříšení. Tento zjednodušený systém jsme přijali s radostí, aniž bychom si uvědomili, že vyznávat Ježíšovo panství, **aniž** bychom se zavázali následovat a poslouchat jeho učení, je naprostá ironie. Například v Lukášově evangeliu 6:46 se Ježíš ptá: "Proč mi říkáte 'pane, pane', ale neděláte, co vám říkám?" Jako skupina jsme Ježíšovu pointu chápali velmi špatně!

Z historického hlediska je "dispencionalismus" (teologické rozlišování striktních časových období) poměrně "novým" teoretickým modelem, který byl vyvinut v Anglii mezi stoupenci Edwarda Irvinga a, což je známější, mezi Plymouthskými bratry (pod vedením J. N. Darbyho) kolem roku 1830, tedy mnoho století po sepsání Nového zákona. Později se Scofield Bible (s dispensačními studijními poznámkami) stala v USA poměrně populární. Klíčovou součástí této teologie je myšlenka **vytržení před soužením** (neboli "shromáždě-

ní" křesťanů před začátkem "velkého soužení"). Tohoto "vytržení" by **neměla** předcházet žádná znamení. Jedná se o velmi populární, ale silně zavádějící myšlenku, která je v rozporu s 24. kapitolou Matoušova evangelia, 2. kapitolou listu Tesalonickým a mnoha dalšími relevantními pasážemi, které ukazují, že Ježíšův návrat nastane až **po** "velkém soužení".

Navzdory chybným dispensačním předpokladům v Cestě však samotné novozákonní spisy nikdy nezlehčují zásadní význam víry a praktikování Ježíšových přímých slov (Jan 12:44-50). Novozákonní dokumenty nejednají s Ježíšovými slovy, jako by patřila do zastaralé doby. Pavel mnoho let **po** Ježíšových slovech tvrdil: "Jestliže někdo zastává jiné učení a odmítá souhlasit se správným učením našeho Pána Ježíše Mesiáše, tedy s učením, které podporuje zbožný život, jsou to zpupní lidé, kteří nic nechápou" (1 Tim 6:3-4a). Je zřejmé, že Pavel nebyl **dispencionalista**, který by svá vlastní slova vyzdvihoval jako novou normu, jež **nahradila** Ježíšova zdravá a spolehlivá slova! Také, jak uvádí 2. Jan verš 9: "Každý, kdo překračuje Mesiášovo učení a nezůstává v něm, nemá Boha. Každý, kdo v tom učení [samotného Ježíše] pokračuje, má Otce i Syna."

Kromě toho, že jsem osobně byl "**arogantní člověk**", který "**ničemu nerozuměl**", jsem se mylně domníval, že Ježíšovo kázání o Království se týkalo pouze Izraele (v určitých, zvláštních dobách) a že toto poselství o Království bylo rychle **zrušeno**, když Izrael jako celek neodpověděl na Ježíšovu nabídku, aby ho uskutečnil. Jak jsem se mýlil! **Pokání** ve světle Ježíšova kázání o Království (Heb 2:3; Mk 1:1 a 1:14-15; Mt 13:19) je dynamicky rozvíjeno v novosti Ježíšova učitelského úsilí (Lk 4:43; 22:28-30) a **poté pokračuje** v celé knize Skutků: velmi zřetelně ve Sk 1:3, 6-7; 8:12; 14:22; 19:8; 20:24-25; 28:23 a 28:30-31. Všechny tyto naléhavé pasáže ve Skutcích, které ukazují rozšířené zaměření na evangelium o Království po mnoho let po dni Letnic (v Pavlově službě a v dalších), směle poukazují na trvalou aktuálnost "evangelia o Božím království", jak ho podle stovek veršů původně učil sám Ježíš!¹

Při svém nedávném studiu, kdy jsem porovnával některé zajímavé aspekty "The Jesus Movement" a "The

¹ Další detaily naleznete v knize *Úžasné Ježíšovy záměry a*

nároky: Co jste se v církvi nenaučili, od Sira Anthony F. Buzzarda

Way International" (obě hnutí vzkvétají od konce šedesátých let), jsem si všiml celkového **podcenění** skutečného kázání, porozumění a vyučování o Božím království, což je smutné, i když Ježíš jasně předpokládá (Mt 24:14), že evangelium o Království bude hlášáno po celé obydlené zemi jako svědectví všem národům! V dnešní době je obrovský nedostatek vroucího biblického očekávání celosvětové mesiášské vlády na zemi (Zj 5:9-10 a 11:15-18), Nicméně naštěstí jsem také zjistil, že není pozdě činit **pokání** (věnovat se skutečné **změně** mysli a srdce), když skutečně pochopíme autentické priority Království.

Jednou spasen, navždy spasen?

Mezi mými horlivými představami Cesty, které jsem srdečně přijal před více než 50 lety, byla "spása" (skrze vyznání Řím 10:9), která zahrnovala nadšené přilnutí k automatickému statusu "hotové věci". Být "znovuzrozený" znamenalo neodvolatelně získat "svatého ducha". Z věty v 1 Pet 1:23 jsme vyvozovali, že jsme "svatého ducha" obdrželi jako "neporušitelné semeno"; jinými slovy, do každého z nás individuálně **již** bylo vloženo duchovní semeno, které nikdy nemůže zahynout. Někteří lidé tento doktrinní koncept označují jako "jednou spasen, navždy spasen".

Navíc, pokud jsme (v Cestě) postupovali podle systematických pokynů, abychom pohybovali ústy a vydávali slabikovitě zvuky, předpokládalo se, že "mluvíme jazyky", což bylo nepopíratelným **důkazem** toho, že jsme se trvale "znovuzrodili" z Božího duchovního, implantovaného semene. "Jazyky" jsme velmi sebejistě považovali za skutečné jazyky, i když příšerně nezněly jako skutečné **jazyky**.

Nyní jednoduše zpochybním tento asertivní komplex myšlenek souvisejících se spásou, kterého jsem se po desetiletí urputně držel. Jak víte, již jsem se krátce zabýval základním dispenzačním smýšlením, které mylně odsouvá Ježíšova veledůležitá slova (včetně jeho ústředního zvěstování evangelia o Božím království) do zastaralého časového rámce. Ježíšova slova jsou ve skutečnosti pro spásu zásadní.

Pokud bychom chtěli spásu považovat za záležitost, která je "hotovou věcí", museli bychom ignorovat následující verše Písma. Ježíšovo klíčové podobenství o rozsěvači (Mt 13:18-23/Mk 4:13-20/Lk 8:11-15) a čtyři kategorie "půdy" (což znamená různé reakce na

evangelium o Království v různých srdcích) ukazují, že úspěšná je pouze poslední kategorie půdy: ten, kdo poselství **rozumí**, kdo **přináší ovoce**, kdo se ho **drží upřímným a dobrým srdcem a díky vytrvalosti** přináší ovoce. Dočasně uvěřit a pak přestat věřit není přiměřená odpověď!

Podobně v podobenství o pravém vinném kmeni (Jan 15:1-17) musí člověk zůstat v Mesiášových slovech a v jeho lásce, aby přinášel ovoce, ale odpojení od pravého vinného kmene znamená uschnutí, sesbírání a spálení. Pavel používá paralelní analogii s rostlinou v Římanům 11:13-24, v níž je Izrael metaforickým olivovníkem, do něhož byli naroubováni lidé (ratolesti) z pohanského prostředí (tím, že se stali věřícími křesťany) Takoví opravdoví věřící musí být stále v bohabojnosti a nebýt arogantní; musí setrvat v Boží laskavosti, aby **nebyli odříznuti** (11:22). Z těchto důležitých záznamů nevyplývá žádný status spásy jako "hotové věci"!

Velmi dobře vím, jak jsme se během mé někdejší indoktrinace Cestou chytře vyhýbali takovým významným, **podmíněným** prohlášením, ať už vysvětlováním takových zásadních pasáží, odmítáním evangelií a dalších knih nové smlouvy (jako by nebyly křesťanům skutečně určeny), nebo prostě ignorováním některých míst Písma. Nicméně desítky dalších pravd vykreslují stejný obraz naléhavých faktorů "pokud". Musíme se snažit a vyvíjet neustálé úsilí, abychom prošli úzkou branou (Lk 13:23-24). (Musíme vytrvat.) "A my jsme jeho dům, **pokud** se opravdu pevně držíme své důvěry a pocitu vítězství ve své naději" (Heb 3:6b). Podle Kol 1:22b-23a "vy" (jako křesťané) jste smířeni Mesiášovou smrtí, "aby vás přivedl svatý, neposkvrněný a bezúhonný do své přítomnosti" (Kol 1:22b-23a). To je **podmíněno** tím, že "**zůstáváte ve víře**, pevně zakotveni a upevnění a **nevzdalujete se od naděje** dobré zprávy." Hebreům 3:14 stručně říká: "Stali jsme se spoluúčastníky Mesiáše, pokud si skutečně až do konce pevně zachováme svou původní důvěru." S takovými podmínkami srdečně souhlasí i další biblické skutečnosti.

Vedle těchto podobenství a výroků můžeme v Lukášově evangeliu 12:42-46 vidět obraz věrného služebníka (s opravdovou svobodnou vůlí), který: (A) může zůstat věrný a nakonec bude odměněn, nebo který: (B) se potenciálně stane zneužívajícím a nakonec bu-

de odsouzen jako nevěřící! **Obě možnosti** jsou otevřené pro **téhož služebníka!** Mnoho dalších veršů opakuje stejné téma **potřeby** vytrvalé, věrné poslušnosti, jako například Hebreům 5:9 a Římanům 1:5/16:26. Celá kniha Římanům je tak spojena s pojmem "poslušnost víry"! Neměli bychom být důvěřiví a **brát Boha jako samozřejmost** v lehkovážném pojetí!

Snad nejvážnější varování v Bibli před tím, abychom skutečně nedbali Ježíšových mocných slov a neposlouchali je, se dozvíme, když si přečteme Matouše 7:21-27. Osobně jsem zhruba po třiceti letech, kdy jsem si osvojil nesmírně lehkovážný postoj ke svému státu-spásky podle norem Cesty, zjistil, že musím otevřeně vyznat své věčné hříchy neoblomné arogance, pokorně přehodnotit celý svůj vztah k Bohu (a zároveň přijmout priority Království) a vážně si vzít k srdci varování ze 7. kapitoly Matoušova evangelia, místo abych byl tak domýšlivý!

Mluvení "jazyky"?

Nyní se krátce zastavím u toho, že Cesta klade velký důraz na "mluvení jazyky", které se údajně týká **všech křesťanů**, jako na důkaz toho, že jsou trvale "znovuzrození". Nabídnou jen několik poznámek jako upřímnou radu.

Musel jsem si živě uvědomit, že řádné studium 1. Korintským kapitol 12, 13 a 14 vůbec nezapadá do tradičního dogmatu Cesty. Například celá 12. kapitola, včetně veršů 4-11, důsledně pojednává o tom, že Bůh podle své vůle rozděluje dary a schopnosti velmi rozmanitým způsobem. Podle veršů 28-30 (12. kapitoly) není všem dána schopnost mluvit cizími jazyky nebo překládat jazyky, stejně jako není všem vlastní být apoštoly nebo proroky. V rozporu s touto jasnou pasáží v 12:28-30 by bylo nesmírně kostrbaté interpretovat **doslovným** výkladem izolované fragmenty několika hyperbolických výroků ve 14. kapitole (např. verše 5 a 18), které v kontextu jasně naznačují, že navzdory hodnotě "mluvení jazyky" má mnohem, mnohem větší hodnotu mluvení srozumitelnými slovy!

Podívejme se rychle na slovo "**ale**" (v KJV z 1 Kor 12:7), které jsme zdůrazňovali (v Cestě), jako by "balíček devíti projevů" byl dán **všem**. Tvrдили jsme, že je to v silném rozporu s celkovým tématem rozmanitosti celé 12. kapitoly. Ve větě "**Ale** projevení" (v jednotném čísle) může být řecká spojka **de** ("ale" v KJV)

přeložena jako "a" nebo dokonce v češtině přeložena beze slova (viz kterýkoli moderní překlad). Nikdy nedochází k výraznému **kontrastu**. Také **žádný překlad** veršů 7 až 10 nelze překroutit tak, aby naznačoval, že "jednomu" a "druhému" (v. 8-10) skutečně znamená "pro jeden *prospěch*" nebo "pro jeden *užitek*" (z v. 7). Neexistuje naprosto žádný důvod, proč **s jistotou vyvozovat**, že balíček "všech devíti projevů" je volně vysypán na **všechny** křesťany! Takový **novátorský** výklad zahrnuje čirou, zavádějící, člověkem vytvořenou teologii!

Také když se lidé (ve zjevném rozporu s 1 Kor 12:28-30) snaží vést druhé k "mluvení jazyky" (nebo snad k praktikování jiného "projevu"), jako by všechny tyto duchovní "dary" nebo "projevy" byly autenticky dány všem věřícím, dochází k obrovskému množství falešné duchovnosti! Pokud někdo systematicky učí lidi (podle velmi bizarní, člověkem vytvořené metody), aby pohybovali ústy, rty, hrdlem atd. a vydávali náhodné zvuky, je zřejmé, že výsledkem této metody je blábolení, i když jsou lidé emocionálně napumpováni, aby se domnívali, že se jedná o skutečnou duchovní činnost. Po léta jsem vedl "cvičení", abych lidem pomohl, aby **nezněli jako čistí blábolisti**, a abych jim pomohl přestat předkládat velmi pochybné "výklady" jazyků. Nicméně taková náročná cvičení nikdy nikomu nepomohla.

Vkládat absolutní důvěru v něco, co je s největší pravděpodobností nesmyslný blábol (a vůbec ne pravý jazyk), by byla obrovská tragédie, velký podvod.

Nakonec, pokud někdo prostě mluví nesmyslné zvuky, není to ani zdaleka důkaz, že vůbec přijal svatého ducha! Člověk také nemůže skutečně vykládat nebo překládat pouhé žvásty! Doporučuji zůstat obezřetný, pokud jde o uvěření modernímu hnutí zaměřenému na snadné ovládnutí jazyků! Možná byste si měli přečíst o historii "nového" pojetí "jazyků" jako důkazu "pokřtění v duchu svatém" z roku 1901 (myšlenka, která není biblická) v knize *Fields White Unto Harvest: Parham and the Missionary Origins of Pentecostalism* od Jamese R. Goffa, Jr.

Křest

Než skončíme, rád bych se vyjádřil ke křtu, dalšímu tématu, o kterém jsem psal. Nejúplnější článek, který jsem napsal, je druhý článek z prosincového čísla ča-

sopisu *Focus on the Kingdom* z roku 2021, který je k dispozici na adrese focusonthekingdom.org.

Možná by bylo užitečné zmínit, že slova "křest" (podstatné jméno) a "křtít" (sloveso) znamenají doslova **mytí a umývání** – fyzickým ponořením do vody. Ačkoli jsou tyto výrazy několikrát použity metaforicky, ve většině biblických použití mají doslovný význam. Jinými slovy, "křtít" **nikdy** není dvojnásobný termín, který by znamenal vágní "ponořit" do **čehokoli**, ať už je to voda, duch svatý, oheň, utrpení nebo něco jiného, podle různých literárních kontextů. V celé Bibli není žádné použití výrazu "křtít" nebo "křest" nikdy nejasné nebo **nejisté**.

Možná byste se měli důkladně zamyslet nad větou ve Skutcích 1:5, která říká: "Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni svatým duchem až za mnoho dní." Slovo "ale" není silné kontrastní řecké slovo *alla*, ale je to slabá spojka *de*, která se nejčastěji překládá jako "a". Tento verš neříká ani nenaznačuje, že dispensačně zastaralá forma křtu (v pouhé vodě) bude náhle **nahravena** křtem příslušným pro novou "správu" (totiž křtem v duchu svatém), počínaje dnem Letnic.

Nemusíme číst příliš daleko do knihy Skutků apoštolů, abychom snadno zjistili, že křest vodou byl mezi informovanými křesťany po mnoho let **stále** aktuální a smysluplnou praxí! O Letnicích vyzval Petr ve Skutcích 2:38 lidi, aby se nechali pokřtít (ve vodě) a doprovodili tak pokání **před** přijetím "svatého ducha". Filip pokřtil samařské muže a ženy poté, co jim zvěstoval evangelium o Božím království (Sk 8:12); později pokřtil etiopského eunucha (8:36-39). Sám Pavel se nechal pokřtít vodou (Sk 9:16), aby ze sebe smyl hříchy (Sk 22:16). Je zcela zřejmé, že Petr skutečně pokřtil pohany z Kornéliova domu, a to i poté, co zázračně promluvili jazyky bona fide (Sk 10:44-48). O několik let později pokřtil apoštol Pavel Lydii a její domácnost ve Filipech (Sk 16:14-15), žalárnika a jeho domácnost (16:32-34) a několik lidí v Korintu (Sk 18:8). Jen na první pohled je vidět, že by bylo zcela absurdní naznačovat, že Viktor Pavel Wierwille "správně rozdělil" Písmo (o tématu křtu) přesněji než Petr, Štěpán, Ananiáš a Pavel!

Mějte na paměti, že Ježíšovy slavnostní příkazy v Matoušovi 28:18-19 jsou podle **všech** textových důkazů naprosto pravdivé. Náhodné citáty z Eusebia nevyvracejí přesnost starobylých biblických rukopisů. Apošto-

lové měli: (1) získávat učedníky ze všech národů, (2) křtít lidi ve jméno Otce (samotného Boha) a Syna (Ježíše, Božího Syna) a svatého ducha (mocné Boží působení na nás), (3) učit lidi zachovávat vše, co jim Ježíš přikázal. Matouš 28:19 není trojiční formule, stejně jako 2. Korintským 13:13, který spojuje milostivou přízeň Pána Ježíše, Boží lásku a účast svatého ducha. Rovněž "jméno Otce, Syna a ducha svatého" v Mt 28:19 **není** dřevní formulí, která by odporovala tomu, co je řečeno v odkazech, jako jsou Sk 2:38: "Bud'te pokřtěni ve jménu Ježíše Mesiáše". Takové pasáže jsou v naprostém souladu, protože jednoduše říkají v podstatě tutéž pravdu různými způsoby. Vzhledem k tomu, že bližní zde na zemi mohou křtít druhé **pouze** ve vodě, a **ne** v duchu svatém, je Matouš 28:19 zjevně jednoduchým příkazem pro křest vodou v našem věku. Ježíš je jediný, kdo kdy někoho pokřtil v duchu svatém. V dnešní době může křtít lidi "v duchu svatém" pouze Ježíš, vzkříšený a nanebevzatý Pán.

Někteří lidé z mé Cesty se zaklínají oblíbenou, tradiční myšlenkou odvozenou z částečné citace Efezským 4:5. Říkají, že výraz "jeden křest" musí znamenat volbu nadřazeného křtu duchem nad pouhým křtem vodou. Nicméně v kontextu výčtu sedmi bodů jednoty je "jeden duch" označen již ve 4. verši. Tento seznam tedy skutečně není nadbytečný! "Jeden křest" tedy zjevně znamená křest vodou v Mesiáši, protože "jeden duch" je již uveden.

Několik míst v Písmu ukazuje, jak hluboký význam má křest ve vodě pro ty, kdo se stávají křesťany. Samotná očištná účinnost vody nemá s celou záležitostí nic společného! Voda je symbolická, stejně jako je symbolický chléb a víno, které jsou fyzickými prvky při slavení přijímání. Podstatná je vyznávaná odpověď (jako při slibu) dobrého svědomí vůči Bohu (1 Pet 3:21) skrze vzkříšení Ježíše Mesiáše. Člověk se vlastně ztotožňuje s Ježíšovou smrtí, pohřbením a vzkříšením (Řím 6:3-11; Kol 2:12-15) tím, že je ponořen do vody a z ní vzkříšen. Je zde tedy živý symbol umrtvení starého, hříšného já a zasvěcení se životu pro Boha podle nového života nyní – když netrpělivě očekáváme, že budeme v budoucnu při Ježíšově návratu vzkříšení k novému životu! Podle 2. kapitoly listu Kolosanům jde také o triumfální vítězství nad duchovními nepřáteli! Jaký krásný čin, veřejně prohlásit svou upřímnou, kající oddanost Mesiáši, kterého jsme se zavázali poslouchat!

Na závěr vám sdělím několik myšlenek o tom, že jsem se dramaticky obrátil (změnil) z toho, co nyní vidím jako uvíznutí v narcistické pavučině bludného, falešného náboženství a tísnivého otroctví.

- "Spravedlivou" identitu v Mesiáši už nevnímám jako něco zcela odděleného od svědomitého rozhodování o tom, co je **správné před Bohem**.

- Společné úsilí o poslušnost Bohu už nepovažuji za pokoutní, lstivou snahu údajně si **zasloužit** spásu "skutky".

- Už nezastávám falešnou dichotomii mezi "milostí" a "vírou" na jedné straně a "skutky" na straně druhé. Už nevěřím, že "milost" znamená buď pasivně nic nedělat – nebo mít zabudovanou záchrannou síť, která umožňuje **vyváznout** z nedbalých myšlenek, slov a činů.

- Věřím, že Jakub 2:14-26 je naprosto relevantní pro každé skutečné křesťanské chování: "Víra bez skutků [odpovídajících činů] je mrtvá!"

- Je zřejmé, že **nejsme** spaseni "na základě skutků", které jsme dříve vykonali, abychom si nějak **zasloužili** milosrdnou Boží spásu, **ani** nejsme spaseni na základě "skutků Mojžíšova zákona", které byly v Mesiáši zrušeny (Ef 2:13-16; Gal 3). Domnívám se však, že bychom měli pilně **konat** dobré skutky, k nimž nás Bůh rozhodně povolal (Ef 2:8-10), místo abychom konání dobrých skutků zběžně odmítali, jako by šlo o nepodstatné, "nepovinné" chování.

- Věřím, že evangelium o milosti (ve Skutcích 20:24) je naprosto paralelní s trvalým kázáním o Božím království, které je založeno na pokání! (v. 25)

- Věřím, že bych měl aktivně vyznávat Bohu své hříchy a chyby a důvěřovat v jeho láskyplné odpuštění (1 Jan 1:5-2:2), místo abych se samolibě ospravedlňoval (prostřednictvím arogantních, samospravedlivých domněnek).

- Věřím, že nyní mohu skutečně a ze srdce odpustit každému, kdo se proti mně prohřešil (Mt 6:12,14-15 a 18:23-35), místo toho, abych si stále udržoval zášť. Podmínky pro to, aby nám bylo odpuštěno, se nás jako křesťanů skutečně týkají!

"Byl jsem tedy skutečně stoupencem **Cesty**?" Nepochybně jsem byl po tři nebo čtyři desetiletí věrným následovníkem mnoha norem služby Cesta, přičemž jsem byl zcela oddaný a **upřímný**. Stejně jako mnozí z mých společníků na Cestě jsem občas učinil některá dobrá a užitečná rozhodnutí, stejně jako některá mimořádně špatná rozhodnutí, upřímně řečeno, tak nějak mlhavě "trefně". Nicméně dokud jsem bezstarostně přehlížel naléhavou potřebu zavázat se k **poslušnosti Ježíšovým slovům** (jeho skutečnému **učení** ve čtyřech evangeliích), **nebyl jsem** v žádném případě následovníkem **Ježíše**, který je autentickou **Cestou**, Pravdou a Životem!

Naštěstí je však biblické **pokání** ("odhodlání ke změně myšlení a života") možné i pro toho, kdo po desetiletí trpěl vyčerpávajícími slepými skvrnami. Pro mě bylo aktivní studium dalších biblických detailů, učení se rozeznávat chyby, přijetí pravd Království a konečně přijetí křtu velmi smysluplnými kroky k tomu, abych se posunul zbožným způsobem vpřed.

Jak jsme klamáni

Barbara Buzzard

Heslem plánovaného rodičovství je "Péče, ať se děje, co se děje". Ano, zní to dobře, ale je to lež. Plánované rodičovství lže sobě i vám. Důkaz: "97,2 % služeb plánovaného rodičovství v oblasti řešení těhotenství je věnováno potratům, tedy záměrnému ukončení života nenarozeného dítěte."² Používají slova "péče" a "volba" - rafinovaný jazyk, který manipuluje, klame a je nebezpečný. Ve skutečnosti jde o zneužití jazyka a povrchní marketing. Potrat není zdravotní péče a nikdy jí nemůže být. Je to zlo, které se oklamáním lidem může zdát dobré. Vzpomínáte, jak nám zastánci potratů tvrdili, že mají být "legální, bezpečné a vzácné"? To byly staré časy; nyní nám říkají, abychom si "svůj potrat vykřičeli". Existuje dokonce oslava potratů.

Časopis *Cosmopolitan* v současné době propaguje "satanský potratový rituál", který má *posílit* postavení žen podstupujících potrat.³ Cože, opravdu? Potraty dělají ženy silnějšími!? Dokonce radí, jak nejlépe podstoupit chemickou verzi potratu (dostupnou nyní v lékárně na rohu), která nenarozené dítě vyhladoví k

² SBA Pro Life America, 11/30/23.

³ "Cosmo Promotes Satanic Abortions," Stand for Life, 11/30/23

smrti. Ne všichni zájemci o potrat by se do takového rituálu pustili; někteří by se koneckonců označili za křesťany, ale konečný výsledek je stejný – smrt dítěte.⁴

Musím vznést námitku. Vy jako věřící křesťan *musíte mít námitky*. Definice potratu pro dítě je strohá a přesná: "je to, když matka zabije své dítě". Proč se církve v této otázce neangažují? (Některé to dělají, jak víme, ale jsou v menšině.) Jednou z nejzávažnějších povinností křesťana je rozeznat, kdy je mu lháno. Zlo, které se tváří "neutrálně", snesitelně nebo "nutně", by mělo být vnímáno jako to, čím je. Musíme se chmurně zabývat důrazem, který Písmo klade na to, abychom zlo nenazývali dobrem a dobro zlem.⁵ Písmo zde má mnoho co říci a zdá se, že rozlišování nutné k posouzení dobra v protikladu ke zlu je nutným doplňkem charakteru člověka.

Bylo by dobré si nacvičit, jak byste mohli odpovědět Ježíši, až se vás bude ptát na to, co jste v této věci řekli nebo neřekli či neudělali. Pomohlo by nám to zjistit, jak nesmírně chabé mohou být naše odpovědi. A abychom se nestali obětí nejchabější z chabých výmluv, že jsme "osobně" proti potratům, ale že nebudeme brát bližnímu jeho právo na názor - to je jako říkat, že jsme "osobně" proti týrání, ale když můj soused týrá své dítě, nebudu zasahovat.⁶ Nenávist ke zlu je podle Římanům 12:9 znakem pravého křesťana.

Dovolte mi, abych vám všem připomněla, že: "Pro volbu" pro jednoho znamená smrt pro druhého. Pokud se rozhodnete pro "volbu", někdo zemře. Rozhodnout, že dítě musí zemřít, abyste si mohli dělat, co chcete, je jeden z největších morálních zlořádů a lidských neštěstí, jakých se kdy naše kultura dopustila. Je tragédií, že mnozí z těch, kteří by měli být našimi "strážci" - tj. pastoři – neučí, nevarují a nebijí na poplach, aby zabránili potratům mezi věřícími. Nacházíme se v době podobné té Izajášově, kdy "izraelští strážci jsou slepí, všichni jsou bez poznání, všichni jsou to mlčenliví psi, kteří neštěkají". (Iz 56:10a). Nebo jak to překládá New Living Translation: "Vždyť vůdcové mého lidu – Jahvovi strážci - jeho pastýři jsou slepí ke každému nebezpečí. Jsou jako mlčenliví

hlídací psi, kteří nevydají žádné varování, když se blíží nebezpečí." To je pro strážce-pastýře naprosto žalostné – mlčenlivý pes, který neštěká.

Neměla jsem v úmyslu psát o potratech nic dalšího, protože jsem napsala několik článků a prezentací. Měla jsem pocit, že jsem se vypsala, ale neuvěřitelně se zdá, že se toto téma rozmáhá s oslavami, obřady a radováním se z potratů. A přesto – pastoři se nevyjadřují. "**Mlčení tváří v tvář zlu je samo o sobě zlem: Bůh nás nebude činit nevinnými. Nemluvit znamená mluvit. Nejednat znamená jednat.**"⁷

Ježíš řekl, že pouze Otec je jediný pravý Bůh (Jan 17:3).

Procvičme si jednoduchý jazyk. Které části slova "pouze" nerozumíte? Použití slova "pouze" od doby, kdy jste se naučili mluvit, jste ani vy, ani ti, kteří vás slyšeli, neměli nejmenší potíže porozumět tomu, co říkáte. Zde je několik příkladů slov "pouze" a "jen" z Bible:

Deuteronomium 32:12: "Vedl ho **sám** PÁN."

Nehemiáš 9:6: "Ty **sám** jsi PÁN."

Izajáš 2:17: "V onen den bude vyvýšen **jen** PÁN."

37:16: "Ty jsi Bůh, ty **sám**, všech království země."

Izajáš 43:11: "Já, **jen** já jsem PÁN."

Job 1:15, 16, 19: "**Jen** já jsem unikl, abych ti to řekl."

Job 9:8: "On **sám** rozprostírá nebesa."

Žalm 86:10: "**Jen** ty jsi Bůh."

Ve všech těchto verších vám slova "pouze" nebo "sám" nedělají nejmenší problém. "Pouze", jak víte, je slovo, které vylučuje všechny ostatní položky. V těchto prostých a jasných výrocih prostě není o čem polemizovat.

Po procvičení slova "sám" můžeme nyní to, co jsme se naučili, aplikovat na Jan 17:3. Ve slavnostní závěrečné modlitbě Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: "Ty, Otče, jsi ten jediný pravý Bůh." Ježíš definoval svého Otce jako "jediného pravého Boha". Pro dvouleté dítě, které se právě učí mluvit, jsou tato slova jednoznačná. S největší prostotou a jasností nám říkají, že Bůh je jediná božská osoba, totiž Otec. Ježíš v této souvis-

⁴ Počet křesťanů, kteří žádají o potrat, se nijak dramaticky neliší od nekřesťanů.

⁵ Přísl. 17:15, 24:24; Iz. 5:20; Mal. 2:17; Řím.14:22b; Přísl.

8:13; Ž. 97:10.

⁶ Za tuto logiku patří dík Rayi Comfortovi

⁷ Dietrich Bonhoeffer

losti formálně definoval, co znamená život budoucího věku. Zde jsou jeho slova: "Toto je život budoucího věku: aby poznali tebe, Otče, jediného pravého Boha." Ježíš samozřejmě dodal, že ho máme znát také jako Mesiáše, kterého tento jediný pravý Bůh pověřil.

Obrovský význam Ježíšovy definice jediného pravého Boha spočívá v tom, že miliony Židů a muslimů budou moci snadno pochopit, že Ježíš sdílel, hlásal a učil stejný unitární, netrojiční monoteismus, jaký se učí ve svých vlastních židovských a islámských tradicích.

Na druhou stranu tajemná představa, že Bůh je zároveň tři a jeden, je pozdější, nebiblická tradice. Jak přiznal církevní otec Basil, on a jeho kolegové definovali Boha jako jednoho v *přirozenosti*, nikoliv jako jednoho v *počtu*. Rozhodli se tedy definovat Boha jako jednu podstatu, tedy jedno "co" - tři "kdo" v jednom "co". Tímto krokem církevní otcové přenesli důležitou definici Boha do jazyka řecké filozofie. Přestala tak odpovídat jednoduchému jazyku Písma. Písmo vždy popisuje Boha jako jednu v počtu, jednu jedinou božskou osobu, která se sama nazývá "já", "mě", "on" a nikdy se nenazývá podstatou nebo "co". To by bylo zničující odosobnění jediného Otce, Boha, který je "jediný pravý Bůh" (Jan 17:3).

"Pravda nesmí být obětována, ale znovuobjevována:

Církev nelze uspokojivě sjednotit na základě lhotejných víry a polovičaté sounáležitosti. Diplomatičké dohody a kompromisy v dogmatech nejsou správnou cestou. Musíme být nedůvěřiví k formulím či formám jednoty, které naše rozdíly spíše zakrývají, než aby je překonávaly. Má-li být jednota opravdová, musí být dogmatické rozdíly vyřešeny teologicky. Nevyřešíme je tím, že budeme předstírat, že neexistují nebo že na nich nezáleží. Pokud nebudou skutečně překonány, zůstanou stálým zdrojem infekce, tím nebezpečnějším, že jsou skryté. Musíme odmítnout "jednotu za každou cenu". Církev, která se vzdává pravdy, se vzdává sama sebe... Naše víra musí být silnější, ne slabší, náš úsudek musí být jasnější, ne zastřenější, naše schopnost rozlišovat musí být skutečně kritická, ne nekritická: to musí být základem našeho úsilí o jednotu. To však znamená, že nestačí jen opakovat pravdu.

Pravda musí být znovu objevována, znovu dobývána v každé době. Pravdy nelze předávat dál jako cihly, pokud možno nerušeně. Pravda není jako kámen, je to věc ducha, která se ztrácí, pokud se jí dovolí zkameňt" (Hans Küng, *The Church*, 1968, s. 289-290).

Známá pravda? Měla by být!

1 Korintským 6,2: "*Svatí budou soudit svět*. Svätý Pavel to považuje za **známou pravdu**. Soudit patří k úřadu vládce a Židé, kteří se těšili, že při příchodu Mesiáše budou vládnout národům (Dan 7:18), přirozeně očekávali, že je budou také soudit (Dan 7:22). Podobný jazyk použil i náš Pán (Mt 19:28; Lk 22:30); učil, že jeho vlastní vláda bude sdílená s jeho lidem. Na první pohled by se mohlo zdát, že jeho slova neslibují nic víc než podíl na jeho svrchovanosti nad Izraelem, ale když se ukázalo, že moc našeho Pána je celosvětová (Mt 28:18-19), ukázalo se také, že svrchovanost jeho lidu, a tedy i výkon jeho soudu, musí být také celosvětová (srov. Lk 19:17, 19; Zj 2:26-27; 20:4)." (H.L. Goudge, *The First Epistle to the Corinthians*, 1903, s. 44).

Komentáře

- "Pravidelně používáme a oceňujeme mnoho vašich materiálů. Stále máme příležitost setkávat se s více lidmi, kteří odmítají takové názory, jako je Trojice, nesmrtelná duše apod., a je zajímavé sledovat, jak velký vliv na to má internet, ať už v dobrém nebo špatném. Vašich knih a zdrojů si velmi vážíme. Jen mě napadlo, že byste rádi věděli, kolika lidem jste pomohli porozumět Bibli!" – *Indiana*

- "Rád bych vám poděkoval za vaši skvělou práci ve službě Pánu prostřednictvím časopisu *Focus on the Kingdom*. Četba článků na mě udělala velký dojem. Je smutné, že někteří Pánovi služebníci ignorují hlavní poselství našeho Pána Ježíše Krista, kterým bylo Boží království. Podle mého názoru by poselství o Božím království mělo mít velkou prioritu, zejména v těchto posledních dnech (Mt 24:14)." – *Burundi*

- K článku o desátcích (listopad): "Klam o desátcích je jedním z mnoha falešných učení v křesťanství, i když Creflo Dollar, jeden z hlavních zastánců tohoto klamu, se nyní omluvil a požádal, aby všechna jeho dřívější učení o desátcích byla ignorována." – *Anglie*